

DE REORGANISATIE VAN HET GERECHTELIJK-GENEESKUNDIG
ONDERZOEK IN NEDERLAND.

I.

Onder den drang van persoonlijke ervaring als jong arts, schreef ik reeds in 1879 achter mijn academisch proefschrift de volgende stelling: „Voor de uitoefening der medicina forensis moesten speciale ambtenaren worden aangesteld”.

Reeds destijds was ik dus overtuigd, dat de bevoegdheid tot het uitoefenen der geneeskunde volstrekt niet de bevoegdheid medebrengt, om tevens de gerechtelijke geneeskunde uit te oefenen. In den loop der latere jaren zeer dikwijls door de justitie geroepen tot het verrichten van lijkopeningen, tot gerechtelijke expertise in psychiatrische zaken, enz., heb ik mij meermalen niet alleen incompetent verklaard, doch werd ik, trots veel practische oefening, in mijn overtuiging gesterkt, dat men in de eerste plaats patholoog-anatoom van beroep moet zijn, om op het lijk feiten naar behooren te kunnen vaststellen en gevolgtrekkingen naar waarheid te kunnen uiten.

Sedert bovendien in de laatste jaren van den gerechtelijk geneeskundige meer wordt vereischt dan het doen van lijkopeningen en het samenstellen van een hierop berustend visum repertum, nu scheikunde en bacteriologie, de nieuwerwetsche psychiatrie en gynaecologie en nog zoovele andere deelen der wetenschap in zoo belangrijke mate het oordeel van den gerechtelijk geneeskundige moeten ten goede komen, zoo is het m. i. niet meer een bloote verzuchting om toch (s. v. v.) vakmannen met bedoelde taak te belasten, doch acht ik dit, met de schrijvers van het artikel in het vorig nummer van dit *Tijdschrift*, een onafwijsbaren eisch van onzen tijd.

Het zal dus wel niemand bevreemden, dat ik, van bedoelde noodzakelijkheid steeds doordrongen, getracht heb dit beginsel in toepassing te brengen op het gebied, waarop ik mij sedert 12 jaren in het bijzonder heb bewogen, nl. dat der Rijksverzekeringsbank. De ernstige belangen, die ook hier in het spel komen, deden mij reeds spoedig inzien, dat ook hier de gewone geneesheer in den regel niet de aangewezen persoon is, om als deskundige op te treden en dat de patholoog-anatoom van beroep de man moest zijn, aan wien bij uitsluiting van anderen bedoelde belangen veilig toe te vertrouwen zijn. Terwijl dus gebroken werd met het stelsel om lijkopeningen door den plaatselijken geneesheer te doen verrichten, werd, waar slechts mogelijk, door de Bank de hulp van den patholoog-anatoom ingeroepen. Onder de schrijvers van meergemeld artikel komen er dan ook verscheidene voor, die bij ervaring en sedert jaren weten, hoe gretig van de zijde der bank van hun wetenschappelijke diensten wordt gebruik gemaakt en hoe groote waarde alsdan aan hun onderzoek en hun oordeel wordt gehecht. Het verwonderde mij daarom wel eenigszins, dat zij ter staving van hun voor het overige zoo juiste standpunt, ook niet het voorbeeld van de Rijksverzekeringsbank hebben aangehaald, waar de zaak der lijkopeningen, naar ik meen, geregeld is op een wijze, zooals zij zich voorstellen, dat ook bij de rechterlijke macht geschieden moet, zoowel wat betreft de wijze van opdracht als van salariering, het reizen, het vervoeren van lijken, enz..

Ik meen ook grond te hebben voor de meening, dat de pogingen, door de justitie in de laatste paar jaren gedaan, waarop de schrijvers wijzen, en welke pogingen ook naar mijn oordeel tot minder doelmatige maatregelen hebben geleid, voor een deel te danken zijn aan het goede voorbeeld, door de Rijksverzekeringsbank gegeven. Mogen echter die pogingen door het streven van de schrijvers van bedoeld artikel spoedig in betere banen geleid worden!